

ЖИТ
ТРИПЪР

САЙМЪН БЕКЕТ

Бекет майсторски дирижира съспенса
и напрежението

ШЕПОТЪТ НА МЪРТВИТЕ

СН®
СОФТПРЕС

1

Кожата.

Тя е най-големият по размер орган в човешкото тяло и често най-пренебрегваният. Съставлява една осма от цялата телесна маса и площта ѝ при средностатистическия възрастен индивид е два квадратни метра. В структурно отношение е истинско произведение на изкуството: в нея са разположени капилляри, жлези и нерви; тя едновременно регулира процесите в организма и го предпазва. Кожата осъществява сетивната ни връзка с външния свят, тя е границата, до която се простира нашето съществуване.

Част от тази индивидуалност се запазва дори и след смъртта.

След смъртта на организма ензимите, които приживе са били под контрол, направо полудяват. Те разкъсват стените на клетката и течността, която се е намирала в нея, се излива навън. Всички телесни течности се издигат към повърхността, събират се под слоевете на кожата и я раздуват. Кожата и тялото, които до този момент са били две неделими части на едно цяло, започват да се отделят. Появяват се мехури. От тялото се откъсват цели парчета, изхлузват се като зимно палто в горещ летен ден.

Но макар и отхвърлена от тялото след смъртта, кожата запазва следи от това, което е била. Дори и в това състояние, тя може да ни разкаже историята си или да спотаи тайните си.

Трябва само да умееш да търсиш.

Ърл Бейтмън лежеше по гръб с лице към слънцето. Над него птичките кръжаха в яркосиньото небе на Тенеси, по което не се виждаше нито едно облаче, като изключим бързо разнасящата се дия, оставена от току-що отминал самолет. Ърл винаги бе обичал слънцето. Обичаше да усеща топлината му по лицето си, след като цял ден бе ловил риба край реката, харесваше ярките цветове на предметите, които заблестяваха,

когато лъчите се докоснеха до тях. Слънцето в Тенеси беше в изобилие, но Ърл бе роден и израснал в Чикаго и споменът за студените зими, прекарани там, го караше непрекъснато да потръпва от студ.

Когато през 70-те се премести да живее в Мемфис, горещият и влажен климат там му допадна много повече от студените ветрове, които непрекъснато се гонеха по улиците на родния му град. Разбира се, тогава той не разполагаше с много свободно време, което да прекарва навън, тъй като все още бе млад зъболекар с малко пациенти, а трябваше да издържа младата си жена и двете им невръстни деца. Въпреки това Ърл знаеше, че слънцето е там, на крачка от него. Той обичаше дори летния зной, когато и лекият бриз не носеше прохлада, а вечерите прекарваше с Кейт и момчетата в задушния, претъпкан с вещи малък апартамент.

Оттогава нещата доста се бяха променили. Работата му се беше увеличила, бизнесът му процъфтяваше, а малкият апартамент отдавна бе заменен с нещо далеч по-добро. Преди две години с Кейт се бяха преместили в огромна къща с пет спални, която се намираще в богат квартал. Беше заобиколена от обширна зелена морава, където все по-многобройните внуци можеха да играят на свобода и спокойствие. Рано сутрин слънчевите лъчи образуваха безброй дъги, като се пречупваха в миниатюрните капчици вода, изхвърлени във въздуха от системата за поливане.

Точно на тази морава, докато ругаеше и се задъхваше от усилието да отреже един изсъхнал клон на старата жълта акация, Ърл Бейтмън получи инфаркт. Остави триона заклещен в клон и успя да направи няколко несигурни крачки към къщата, когато болката го сграбчи и повали на земята.

Качиха го в линейката, поставиха кислородна маска върху лицето му, а той стискаше здраво ръката на Кейт и се опитваше да ѝ се усмихне окуражително. Когато пристигна в болницата, сред медицинския персонал настъпи обичайната в такива случаи суматоха, биха му няколко инжекции и го закачиха за някакви писукащи машини. Слава богу, скоро те утихнаха. След неизбежните бюрократични процедури, които съпътстват живота ни още от самото раждане, и попълването на всички необходими формуляри, Ърл беше изписан.

Сега лежеше проснат под лъчите на пролетното слънце. Беше гол върху ниска дървена поставка, издигната над покритата с трева и листа поляна. В това състояние бе от една седмица – достатъчно време плътта да се стопи. Сега под мумифицираната кожа се подаваха само кости и хрущяли. По темето му все още имаше отделни кичури коса, а празните кухини на очите му се взираха в лазурното небе.

Приключих с измерванията и излязох от телената клетка, която предпазваше трупа на зъболекаря от набезите на птици и гризачи. Избърсах потта от челото си. Макар че все още бяхме в началото на пролетта, късният следобед бе горещ. Тази година пролетта настъпваше бавно. Пъпките на растенията бяха натезали и след седмица-две гледката щеше да бъде великолепна, но засега брезите и кленовете в горите на Тенеси все още криеха красотата на цветовете си, сякаш не им се искаше да я покажат на света.

Хълмът, на който се намирах, не бе никак забележителен. Беше доста висок, но изобщо не можеше да се сравнява с впечатляващите хребети на Смоуки Маунтинс, които се виждаха в далечината. Пред очите на хората, попаднали тук, се разкриваше една съвсем различна страна на природата. Наоколо се виждаха човешки трупове в различен стадий на разложение. Бяха навсякъде – по земята сред ниската растителност, изложени на силното слънце или оставени на сянка. Телата, донесени наскоро, бяха подути от газовете, отделящи се при разлагането, докато по-старите бяха изсъхнали и приличаха на кожа за обувки. Някои от тях бяха скрити от погледите на посетителите – погребани под земята или затворени в багажниците на коли. Други, като трупа, чието тегло премерих преди малко, бяха покрити с телени мрежи и приличаха на експонати от зловеща изложба. Само че мястото не беше достъпно за широката публика. Хората тук се занимаваха с далеч по-сериозни неща.

Прибрах уредите и бележника в чантата и раздвижих ръката си, която бе започнала да изтръпва. На мястото, където миналата година дланта ми бе разрязана до костта, се виждаше тънък бял белег, който минаваше през нея и разсичаше линията на живота ми на две. В това нямаше нищо странно, като се има предвид, че ножът, оставил белега, за малко да отнеме живота ми, който след това напълно се промени.

Метнах чантата през рамо и се изправих. От тежестта ѝ усетих леко напрежение в областта на стомаха. Белегът под ребрата ми бе напълно заздравял, а след месец-два щях да спра антибиотиците, които пиех през последните девет месеца. До края на живота си щях да бъда силно податлив на инфекции, но бях късметлия, че се отървах само с отстраняването на малка част от тънките черва и далака ми.

Много по-трудно бе да се справя с другите загуби, които претърпях.

Оставих мъртвото тяло на зъболекаря да се разлага от само себе си, заобиколих един друг, потъмнял и подпухнал труп, скрит отчасти сред ниските храсти, и поех по пътеката, която се виеше надолу сред дърветата. Млада чернокожа жена, облечена в панталони и сива хирургична престилка, бе клекнала до труп, който лежеше в сянката на повалено дърво. В ръката си държеше пинсети, с които събираше гърчещите се ларви и ги поставяше в малки буркани.

– Здравей, Алана – поздравих я аз.

Тя спря за момент, погледна ме и ми се усмихна, пинсетите увиснаха във въздуха.

– Здравсти, Дейвид.

– Да си виждала Том някъде наблизно?

– Последно го видях при плочите. Внимавай къде стъпваш – провикна се тя след мен. – Някъде там из тревата се крие един прокурор.

Вдигнах ръка в знак на благодарност и продължих пътя си. Пътеката минаваше успоредно на високата мрежа, която ограждаше два акра гора. Над мрежата бе поставена бодлива тел, а освен това имаше и втора, дървена ограда. Голямата порта беше единственото място, през което можеше да се влезе или излезе. На нея бе закачена табела, на която с черни букви пишеше „Изследователски институт по антропология“. Мястото обаче бе известно с друго, не толкова официално наименование.

Повечето хора го наричаха Фермата за трупове.

Седмица по-рано стоях в покритото с плочки антре на лондонския си апартамент, с куфарите до краката ми. В ранното пролетно утро се чуваше бодрата песен на птиците. Повторих си отново наум нещата, които трябваше да свърша, преди да замина, макар да знаех, че вече съм ги свършил. Прозорците бяха заключени, бойлерът бе изключен, пощенските пратки – отменени. Чувствах се нервен и напрегнат. Не пътувах за първи път, но сега всичко беше по-различно.

Никой нямаше да ме чака, когато се върнех.

Таксито закъсняваше, но до полета ми имаше достатъчно време. Въпреки това започнах нервно да поглеждам часовника си. Вниманието ми беше привлечено от черно-белите викториански плочки, с които бе покрит подът. Отместих поглед от шахматния мотив, но в съзнанието ми отново изплува същият спомен. Кръвта отдавна беше изчистена от пода в близост до входната врата, както и от стената до нея. Цялото антре бе преобоядисано, докато лежах в болницата. Обективно погледнато, не съществуваше нищо, което да ми напомня за случилото се миналата година.

Изведнъж усетих, че ме обхваща клаустрофобия. Изнесох внимателно куфарите, като се опитвах да не напругам много стомашните си мускули. Точно затварях входната врата, когато таксито пристигна. Щом се затръшна зад гърба ми, осъзнах, че един период от живота ми приключва. Без да поглеждам повече назад, се отправих към таксито, което изпускате от ауспуха си кълба мръсен дим, докато ме чакаше.

Закара ме до най-близката станция на метрото, откъдето поех към летище „Хийтроу“. Въпреки ранния час във вагона имаше няколко души, които с безразличието, типично за всеки истински лондончанин, не забелязваха другите около себе си.

Добре че заминавам, помислих си въодушевено. За втори път в живота си усещах непреодолима нужда да напусна Лондон. За разлика от първия път, когато избягах съкрушен след смъртта на жена ми и дъщеря ми, този път знаех, че ще се върна. Но сега трябваше да се махна, да се отърся от последните събития. Освен това не бях работил от месеци. Надявах се това пътуване да ми помогне да се върна към професията си.

И да разбере дали все още съм годен да я върша.

Бях избрал най-подходящото място за тази цел. Доскоро Фермата за трупове в Тенеси бе единствена по рода си. Тя представлява огромна лаборатория на открито, в която съдебномедицинските лекари използват истински човешки трупове, за да изучават процесите на разлагането и да се научат да определят по-точно причините и времето на настъпване на смъртта. Подобна лаборатория бе създадена неотдавна в Северна Каролина както и в Тексас, след като тамошните власти решиха проблема с лешоядите. Наскоро дори чух, че такава ще бъде открита и в Индия.

Няма значение колко подобни ферми за трупове ще бъдат създадени; за специалистите тази в Тенеси си оставаше първата и най-значимата. Тя се намиреше в Ноксвил и бе част от Съдебномедицинския антропологичен център към Университета на Тенеси. Именно там имах късмета да бъда обучаван в началото на кариерата си. Бяха минали доста години от последния ми престой на това място. Прекалено много, според Том Либерман, моя стар учител и директор на фермата.

Докато седях в чакалнята на „Хийтроу“ и наблюдавах през стъклената стена бавния и безшумен танц на самолетите, си мислех как ли ще се почувствам, когато отново се озова там. След дългите месеци на болезнено възстановяване след изписването ми от болницата и още по-болезнените събития после с нетърпение очаквах предстоящия месец там. Изпитвах отчаяна нужда да започна начисто.

И точно сега, когато вече бях тръгнал, започнах да се чудя дали не възлагам прекалено много надежди на това пътуване. След двучасов престой в Чикаго хванах полета за Ноксвил. Точно преди кацане самолетът попадна във вече отминаващата буря, но облаците бързо се разнесоха и когато взех багажа си, слънцето вече бе започнало да се показва. Поех дълбоко въздух, когато напуснах терминала, и се отправих да взема наетата кола. Хареса ми влагата във въздуха. Над шосето се издигаше пара и миришеше на мокър асфалт. Току-що измитата от дъжда зеленина край пътя блестеше на фона на бавно отминаващите черни буреносни облаци и създаваше усещането, че всичко около мен трепти от живот.

Докато приближавах града, усетих как настроението ми се подобрява. *Всичко ще бъде наред.*

Сега, почти седмица по-късно, вече не бях толкова сигурен. Продължих надолу по пътеката покрай една полянка, на която стоеше висок дървен триножник, напомнящ на рамката на индианско типи. На платформа под триножника лежеше труп, който трябваше да бъде повдигнат и измерен. Без да забравям предупреждението на Алана, прекосих поляната и стигнах до няколко циментови плочи, поставени в почвата в строга геометрична симетрия. Под тези плочи бяха погребани човешки останки, които служеха за проверка на ефикасността на георадара при откриването на заровени трупове.

Няколко метра встрани беше клекнал мъж в памучни панталони и с огромна плантаторска шапка на главата. Водеше си записки и едновременно отчиташе нещо по уреда, поставен върху една гръба, подаваща се от земята.

– Как върви работата? – попитах.

Без да вдига поглед, той внимателно побутна с пръст измервателния уред и продължи да се взира в него през очилата си.

– Човек би казал, че такава силна миризма лесно ще се усети, нали? – заяви той вместо отговор.

Начинът, по който произнасяше гласните звукове, подсказваше, че е от Източното крайбрежие. Откакто го познавах, Том Либерман издирваше своя собствен свещен Граал. Беше посветил цялото си внимание на това да анализира молекула по молекула газовете, които се отделяха в процеса на разложението и предизвикваха появата на миризма. Ако ви се е случвало плъх да умре под дюшемето в къщата ви, със сигурност познавате тази миризма, която продължава дълго време, след като престанем да я усещаме. Някои кучета са обучени да надушват трупове, престояли под земята години наред. Том смяташе, че е възможно да се изработи сензорен апарат, който да върши почти същата работа и така значително да улесни откриването на заровени тела. Но обикновено теорията и практиката са две съвсем различни неща.

Том изсумтя в знак на отчаяние или на задоволство – не беше ясно кое от двете, и се изправи.

– Това е, за днес свърших – каза той и направи болезнена гримаса, когато ставата на коляното му изпука.

– Отивам в кафенето да хапна нещо. Ще дойдеш ли?